

Kunst mot re

Kristin Risan, helt tett inntil kunstverket «Ja, vi elsker» av Edvine Larssen.

ALLE FOTO: ANKI GERHARDSEN

Gråvær og sydvest og sommerforkjølelser; det går an å drukne sorgene i kunst. Jeg tok med meg Kristin Risan og gikk på LIAF.

ANKI GERHARDSEN

– Jeg er så lei av været. Vi må finne på noe. Blir du med som Lofotpostens personlige guide på LIAF?

Kristin Risan svarer ja med en gang. Uten betenkningstid.

Som kunstpedagog ved Nordnorsk Kunstnersenter er hun vel vant med å vise fram, snakke om og diskutere kunst med alt fra småunger til usikre journalister, og Lofotens internasjonale kunsthøst har fått altfor liten oppmerksomhet etter Kristins vurdering.

– Det er folk som ikke aner hva vi har gående her. Som ikke vet at de kan få oppleve stor kunst av store kunstnere midt i Svolvear. Kom, vi begynner her.

Kristin har besøkt utstillingen flere ganger i sommer, og har allerede bestemt seg for hva

hun skal vise meg. For det er mange videoarbeider på denne festivalen. De krever tid. Vi kommer ikke til å rekke alt.

– Men dette må du se. Klagekoret. Den burde jo være et must for alle i Lofoten i dette været.

Glad selger

Vi har gått inn i Bergbygget på torget. Billettselgeren står ganske alene ved inngangen, men smiler glad når vi ankommer. Kristin åpner døra til et lite rom med et stort filmlerret, og i samme øyeblikk samler et kor seg på en scene i Birmingham og synger med stort alvor:

– I want my money back. Life was good before and I'm thirsty. Derfra bare fortsetter det.

Bussen er for sen. T-skjortene farger av i vask og pizzaen er ikke så stor som annonsen lover.

– Dette har blitt en landeplage hjemme, hvisker Kristin.

– Det har blitt så galt at nå må alle legge én krone på bordet som straff hver gang de begynner å synge klagesangen.

Det er sant. Melodien er fengende, og refrenget ganske enkelt. Men mest av alt er det morsomt. Det gravalvorlige koret dukker opp på torg og i gatekryss. På puber. Og de klager. Hele tiden. Kristin og jeg ler høyt.

– Kunstnerne fant kordelta-kerne gjennom annonser i avisen, sier hun.

– De arrangerte et klageseminar.

Etter klageseminalet, der deltakerne fikk sutre av hjer-

Det er altså så trist, men samtidig så vakert og så profet laget.

tens lyst om alt som plaget dem, ble tiradene gjort om til et korverk, og det er det vide-

oen viser. Først med innbyggere fra Birmingham, senere fra Helsinki.

– Er det ikke deilig når folk ikke tar seg selv så høytidelig?

Hodeløst

Kristin åpner døra igjen, og vi stopper et øyeblikk ved en tro kopi av Nordlandsbunaden på en hodeløs dukke. Bunaden er laget av Edvine Larssen. Hun er kunsthøstens yngste deltaker; en jente fra Vefsn i slutten av tyveårene. Alt er gjort etter oppskriften – bortsett fra stoffvalget. Det er satt sammen av alt fra det norske flagget til sariinspirerte tekstiler med innslag

Funn fra en strand, gjort av kunstneren Simryn Gill.

3n

LIAF Lofoten International Art Festival

av skotske ruter og kinesisk silke.

- Flerkulturelt. Ganske flott? Kristin stiller seg opp bak dukken og plasserer hodet sitt over den tomme halsen. Det passer perfekt, og jeg knipser noen bilder.

- Nå skal vi videre. Hvis du har lyst på noe grusomt trist etter det morsomme koret, er det bare å gå opp trappa.

Privat historie

I Bergbyggets nestøverste etasje har Eija-Liisa Athila bygget et rom med blå og orange vegger, fire lerreter som er hekket sammen, og fire videoprojektorer. «The hour of prayer».

Kunstneren forteller en svært privat historie om tap og lengsel. Utgangspunktet er hunden hennes som bli syk og dør.

- Det blir bare tristere og tristere, opplyser Kristin.

- Det er altså så trist, men samtidig så vakkert og så proff laget. Hør på lyden også.

Jeg hører. Og ser. Fire forskjellige scener ruller over de fire lerretene. Det vider ut rommet. Det er som å befinne seg i et reelt landskap. Grensen mellom tilskueren og filmen tynnes ut.

Vi ser videoen til ende. Så går vi ut i regnet, krysser torget og finner fra til det gamle kjølelageret på kaikanten. Vi blir møtt av musikk.

- Her skal vi begynne med Jesper Just. «Ingen mand er en ø». Den er både trist og morsom.

Trist og sårt

Vi setter oss på en benk, og filmen begynner. En middelalderende mann med gråstengt hår og måne danser alene over et torg. Jeg tror det må være i København. Det er triste, søre toner til. En ganske ung gutt med langt hår ser på danseren mens han gråter uavbrutt. Det ligger en blomsterbukett på bakken. Er det noen som er død?

- Og det virker som om han som danser prøver å gjøre gutten glad, sier Kristin.

- Vi får se hvordan det går. Danseren vider ut repertoaret. Han smiler også. Andre kommer til og ler, men mannen som gråter, bare gråter. Helt til filmen tar slutt.

- Det gikk ikke, konstaterer Kristin.

- Men filmen er vakker. Egentlig viser den ett bilde som varer i fem hele minutter.

Kristin tenker seg om:

- Og jeg har lest et sted at vi vanligvis bare bruker to til tre sekunder på hvert bilde i en utstilling. Men kom her, så skal du få se et bilde som varer lenge.

Stille...

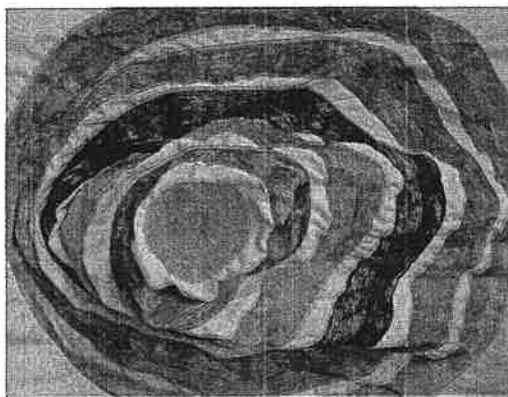
Vi går opp en smal trapp og kommer inn midt i et avlangt, hvitt rom. I hver ende går en film på seks minutter. Hver projektor holder en fast scene hele tiden: en kvinne i enden av en utkjørsel, innrammet av trær. Det er to forskjellige kvinner, filmet i den samme utkjørselen. De står nesten helt stille. Som tilskuer blir jeg den tredje kvinnen i det tredje bildet. Jeg bare står der. Helt stille. Og ser.

- Ganske fascinerende?

Det er Anne Katrine Dolven som har laget filmarbeidet og det rektangulære rommet. Hun får selve det å se til å bli en del av kunsten.

Fra øverste hylle

LIAF byr på enda mer. Et rom fylt av sand som ramme rundt en film om før og nå og et kameratele som ser. Et bord fylt med

Hans Hamid Rasmussen: «waves and lacunas»

Tellervo Kalleinen og Oliver Kochta-Kalleinen: Klagekoret

funn fra en strand i Malaysia. Intervjuer om hvalfangst. Dikt med Ellen Einan.

- Det er ganske fantastisk, sier Kristin etterpå. Når vi er ute i regnet igjen.

- Her får du ta imot kunst på høyt nivå, laget av kunstnere fra øverste hylle. Plukket fra hele verden. Det koster 20 kroner

bare. Absurd og fantastisk.

P.S. LIAF holder åpent til og med 30.juli

ankl.gerhardsen@lofotposten.no
tlf. 76 06 78 21

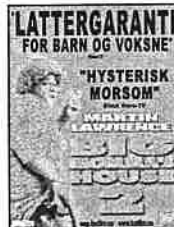
Lørdag:
Musikk. Riksnytt sendes hver hele time fra kl 08:00 -18:00
Søndag:
Musikk. Riksnytt sendes hver hele time fra kl 08:00 -18:00

www.origokino.no
Teleslynge i hele kinosalen

Søndag 23. juli

Kl. 18.00 11 år

Kl. 20.30 15 år

TEST VÅRT NYE LYDANLEGG

Forhåndsbest. man/te 9-14 Tlf: 76 05 61 00
Billetsalget starter 45 minutter for første forestilling.
Uavhentede reserverasjoner slettes 15 minutter før forestillingen.

Cildo Meireles: «Atla, for manzoni ond Galileo»

KINO Lørdag 22. juli

Svolvær Filmteater
www.svolvarkino.no

Kl. 17.30 Tillatt alle
NORGESPREMIERE

Stor, felt og lat, vår alles favorittkatt er tilbake i sin andre spillefilm - denne gang for å sette England og London på hodet. Norsk versjon

Kl. 19.30 11 år
Premierefilm

Filmen som tar oss med på de ytterlige uheldige eventyrene til piratkaptajn Jack Sparrow.

Søndag 23. juli

Kl. 16.30 Tillatt alle
NORGESPREMIERE

Pusur treffer sin dobbeltgjenger i en kongelig katt i England. Selvfølgelig skjer en forbytting. Norsk versjon.

Kl. 18.30 11 år
Premierefilm:

PIRATES OF THE CARIBBEAN - DEAD MAN'S CHEST

Fortsatt spiller Johnny Depp den sjarmende Jack Sparrow, småkjeltringen med glimt i øyet.

Kl. 21.45 15 år

Nyinnspillingen av katastrofefilmen om det store cruiseskipet som utsettes for en monsterbølge som velter skipet trill rundt så det blir flytende med bunnen opp.